

borg og Helsingør, hvor der var en aabenlyst Alliance imellem Højre og Regeringspartiet med det Maal at holde vor Kandidat ude. Jeg mener derfor, jeg har Ret til at sige, hvad jeg sagde i mit første Foredrag: at der er en stor Del Kredse, hvor det har vist sig, at Socialdemokratiet maatte kæmpe alene og heldigvis gik sejrrigt ud af denne Kamp. Vi kunne jo ogsaa i denne Forbindelse henvise til Byraadsvalgene, hvor de antisocialistiske Lister blive mere og mere almindelige, hvor Kampen staar klart og rent for eller imod Socialismen.

Saa sagde den højtærede Konseilspræsident til os, at vi ere ikke mere end 21 pCt., vi udgøre kun 21 pCt. af Medlemmerne i denne Sal. Det er rigtigt, men vi have 25 Procent af de afgivne Stemmer paa vor Side, saaledes at vort Tal jo, naar det skulde svare dertil, burde være noget større, end det er i Øjeblikket her i Salen. Nu mener den højtærede Minister, at det vil blive vanskeligt for os at vinde de sidste Procent, saaledes at vi kunne naa op til at udgøre Halvdelen af Pladserne her i denne Sal. Ja, det er et Spørgsmaal, om det vil blive vanskeligt. Det viser sig gerne at være det vanskeligste at faa begyndt, at faa de første Stemmer, og det har vist sig i mange af vore Kredse, at naar vi stille op, saa have vi et ganske forsvindende lille Stemmetal til at begynde med. Jeg skal saaledes nævne, at da vi i 1892 stillede op i Fredericiakredsen, fik vi ikke mere end 59 Stemmer, 2 fra Landet og 57 fra Byen. Det saa haabløst ud, og man skulde jo mene, at naar vor Kandidatur vakte saa ringe Opmærksomhed i Kredsen, vilde det være aldeles haabløst. Men efter 14 Aars Kamp med støt og sikker Fremgang fra Valg til Valg lykkedes det os denne Gang at erobre Kredsen med et anseligt Stemmetal. Det viser sig netop, at naar et Parti kommer noget frem, saa gaar det betydelig lettere, end saa længe Partiet omtrent maa begynde paa bar Bund. Jeg har derfor, som sagt, det bedste Haab om, at det skal lykkes vort Parti at naa frem til det Maal, vi have sat os, saaledes at det blive os, der udgøre Flertallet i denne Sal, og jeg tror, at det Arbejde, Socialdemokratiet har gjort her i Rigsdagen, skal nok vinde Tilslutning ude i Befolkningen. Vor Politik er aaben og ærlig, det er ingen Kulissepolitik, Befolkningen kan forstaa denne Politik, og vort Program staar i Pagt med de Krav, som Tiden stiller. Jeg har derfor, som sagt, den bedste Fortrøstning til, at vor Fremgang vil holde sig, saaledes at vi naa det

Maal, vi have sat os. Hvornaar det vil skæ, er der naturligvis ingen, der kan vide.

Saa er der en anden Ting, som jeg ogsaa stoler paa vil hjælpe os stærkt fremad i den kommende Tid. Den højtærede Finansminister udtalte straks efter Systemskiftet — jeg tror, det var ved Takkefesten i Rosenborg Have —, at det, som det nu gjaldt om for Venstres Regering, var at passe paa, at de ikke tabte de 50,000 nedad for at vinde de 50 opad. Jeg tror netop, at den Fare, som den højtærede Finansminister den Gang advarede imod, er den, som stadig har truet Venstre — de ere netop godt paa Vej til at tilsætte de 50,000 nedefter for de faa, som de have vundet opefter. De Møder, som Ministeriet eller Regeringspartiet afholdt i Sommer før Valget, lode jo saa overordentlig gunstige, men der var det mærkelige ved disse Møder, at de egentlig være kunstigt lavede, og at det var en kunstig Stemning, som gav sig til Kende for dem. Dette, at et Parti maa holde sine Møder paa Hverdagene og maa holde dem midt i Arbejdstiden, ikke tør lægge Møderne paa Tider eller Steder, hvor den store Arbejderbefolkning har let ved at komme til Stede — jeg siger, at saadanne Møder have i Virkeligheden ikke meget at betyde. De Herrer holdt Møder før Fyraften, vi holdt Møder efter Fyraften. Det var offentlige, aabne Møder, hvor enhver kunde komme til Stede. De Herrer talte før Fyraften til de 50 opefter, men vi talte efter Fyraften til de 50,000 nedefter, og det viser sig saa, at disse i store Skarer have forladt Regeringspartiet og ere vandrede over til vor Side.

Og saa har jeg et lille Haab til, som jeg ogsaa tror vil hjælpe paa vor Fremgang i Fremtiden, idet jeg haaber, at Venstres nuværende Fører, det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen) stadig maa faa Lov til at staa i Spidsen for Reformpartiet og maa lede det med samme Genialitet som den, hvormed han ledede Landsstingsvalgetovre i Randers. Jeg tror nemlig, at det vil være en Faktor, som ogsaa i kommende Tider vil hjælpe os godt fremad. Derefter skal jeg gøre nogle faa Bemærkninger til det ærede Medlem for Løvel. Det ærede Medlem henviste til den Adressedebat, som fandt Sted her i Folketinget for 5 Aar siden, og mente, at naar vi den Gang stemte for Beslutningen, kunde vi lige saa godt gøre det nu i Dag. Men jeg vil dertil sige, at Forholdene dog ere uhyre forandrede fra den Gang til nu, og disse forandrede Forhold kunne nok